

KIS LAP

A KIS BETEG. (Lásd az 502. lapon.)

A MÁS KÖDMÖNE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

SZEGÉNY lovacska szájából folyt a tajték, testéről csorgott az izzadság, de végre mégis belátta, hogy minden erőfeszítése hasztalan, nem győzhet gazdájával. Fölhagyott tehát boszútervével s teljesen megadta magát; ment, a merre gazdája akarta s majdnem félóra nyargalás, ugratás után a fáradságtól félholtan ért ismét a ház elé, hol a fiu vígan leugrott s diadalmasan kiáltá barátjának:

— No's, láttad, mily pompásan nyargalt, mily tüzösen toporzékolt?

— Valóban derék lovacska! De tégedet még inkább bámullak; ugy megülöd a lovat, mint akármelyik vén huszár. Hanem most már csakugyan fáradt ám szegény lovacska, engedd kissé pihenni.

— Oh, dehogy! Most már sietnem kell haza. Megigértem nénémnek, hogy ebédre otthon leszek — — már kissé el is késtem — — hazafelé még sebesebben kell hajtanom, mint a hogy jöttem.

A lovacska, vagyis a bőrében rejtőző Arthur, kétségbeesve hallá e szavakat s ilyenformát gondolt:

— De hiszen ez borzasztó! Hát ez a fiatal legény azt hiszi, hogy az állat soha sem fárad el? És napról-napra, hétről-hétre, örökké így kell élnem! Hiszen ez a legszivtelenebb kegyetlenség, amit ez a fiu mivel!

Azonban hasztalan volt sopánkodása, a fiu ezalatt már befogta a kis ko-

csiba s megindítá. A lovacska lassan akart menni, mert valóban egészen ki volt merülve; de gazdája ezt nem tűrte, elővette az ostort és folyvást sebes futásra kényszeríté a lovacskát. A szegény lovacska fájdalmasan nyerített s futott, a meddig csak birt, már közel voltak házuk kapujához, midőn a lovacska hirtelen tántorogni kezdett s összerogyott, — — Arthur érzé, hogy kiszabadult a ló alakjából, de aztán teljes eszméletlenség lepte meg, nem tudta mi történik vele.

Pedig ismét ugyancsak furcsa átváltozás történt vele. Eddig már oly csodálatos átalakulásokon ment keresztül, hogy, ugy látszék, nem csodálkozhatott többé, akármilyen történet vele. És mégis ugyancsak bámult, midőn eszméletre térvén, egy szép szobában a földön, a szőnyegen fekvé látta magát s két fehér, puha szőrű kis lábat látott maga előtt, melyeken fejét nyugtatá. Meglepetésében föl akart kiáltani, de szavak helyett csak szomorú mió! hangzott szájából. Fölugrott, ide-oda szaladt, ugrált a szobában... s bámulva vette észre, hogy olyan ügyes, fürgé, amilyen soha sem volt életében... de még inkább bámult és meg volt alázva, mikor végre meggyőződött, hogy — macskává változott át!

Arthur különben bátor és elszánt lelkű volt, de most, e legújabb átalakulásában, nemesak a szégyen és meglepetés érzete, hanem rendkívüli rettegés is lepte meg. Azelőtt, míg a maga természetes alakjában élt, soha sem tudta, milyen érzés az, mikor valaki gyöngé s oly valaki által üldöztetik, aki nagyon erős és kegyetlen. De most jól tudta, hogy nagy

veszedelem fenyegeti, hogy minden perczben beléphet a szobába egy fiu, ki a macskákat halálra üldözi; és mit tehet most ő, a szegény gyöngö czieza az izmos fiu ellen, ki oly szivtelen, hogy az állatok kínzásában találja legnagyobb gyönyörűségét? Arthur tehát, midőn a szerencsétlen czieza bőrébe látta magát varázsolva, mindenek előtt arra gondolt, hogy meneküljön a szobából, hol minden perczben meglepheti az a kegyetlen fiu, a cziezák esküdt ellensége. Óvatosan körüljárta tehát a szobát s valami nyílást keresett, melyen át menekülhessen ... de hasztalan! Ajtó, ablak gondosan be volt zárva, a szegény czieza tehát fogva volt a szobában, melybe minden pillanatban beléphetett halálos ellensége.

Nem maradt más mentség, mint elrejtőzni. Hol az egyik helyre bujt, hol a másikra s iparkodott biztos rejteket találni; de sehol sem érzé magát nyugodtnak; félt, hogy az a gonosz fiu megtalálja s e gondolatra hideg borzongás futott rajta végig.

Az ajtón kívül léptek hallatszottak s Arthur, vagyis a czieza, ijedten szaladt a spanyolfal mögé, alig remélvén, hogy megmenekül kinzója elől. Az ajtó megnyílt s belépett Linka és rokona, a pajkos fiu.

Ha Linka lépett volna be utoljára, a czieza fölhasználta volna az alkalmat, hogy a nyitott ajtón át kisurranjon, mert a kis leány bizonynyal védelmezte volna; de a fiu jött hátul, ő zárta be az ajtót, — nem lehetett oda merészkedni.

Linka szokott helyére ült, elővette varrását és szorgalmasan dolgoztatott.

A fiu azonban nem ült le, hanem föl s alá járt, nagy rémületére a czieza bőrében levő Arthurnak. A fiu néha-néha megállt s Linkával beszélgetett, aztán ismét össze-vissza járt és ugrált a szobában és így folytatta a beszélgetést.

— És én mondom neked, Linka, szólt ismét, hogy mi emberek vagyunk a teremtés urai s így természetesen tehetünk az állatokkal mindent, amit akarunk.

— Meglehet, hogy urai vagyunk az állatoknak, de nem szükséges, hogy zsarnokai legyünk, felelt Linka szeliden. És nemcsak nem szükséges, hanem nem is szabad kegyetlenkednünk az állatokkal.

— Nem szabad? No már azt szeretném tudni, miért nem szabad? kiáltá a fiu s megállt a spanyolfal mellett, mely mögött a czieza rejtőzött.

— Mért nem szabad? szólt Linka nemes hévvel, — azért, mert az állatok is a jó Isten teremtményei s Isten ellen vétkezünk, ha bántjuk az ő teremtményeit.

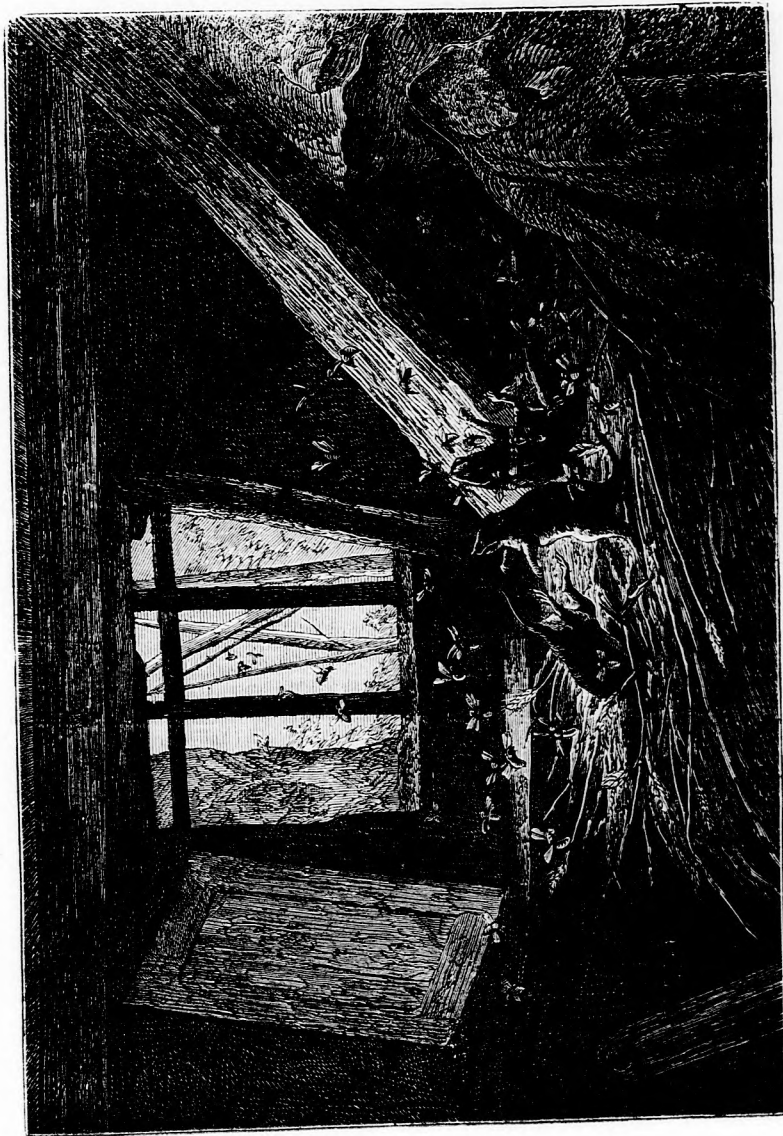
— Ah ah! felelt a fiu gunyolódva, így hát nem szabad megölnünk semmiféle állatot, sem a farkast, sem a rökát, sem a sertést, bárányt, tyukot, libát? Kedvesem, bizony nagyon sovány kosztra jutnál, ha ez igaz volna; pedig ugy tudom, hogy szereted ám a jó sültet s nem sirsz, ha egy jó libacszombocskát kapsz.

— Jól tudod, hogy nem így értem, viszonzá Linka; vannak állatok, melyek arra vannak rendelve, hogy táplálásunkra szolgáljanak s vannak olyanok, melyek kárt és veszedelmet okoznak; ezeket tehát meg kell ölni. De hogy minden ok és

(Folytatása az 502. lapon.)

FÁRLYA-ÜNNEP HOLLANDIÁBAN. (Lásd az 502. lapon.)

DARAZSÁKTÓL MEGTAMADOTT EGEREK. (Lásd az 507. lapon.)

(Folytatás a 499. laphoz.)

ezél nélkül kinozzunk, gyötörjünk valamely állatot, arra nincs jogunk, az bűn!

— Oh, vannak állatok, melyeket én is nagyon szeretek, például a lovakat, szólt a fiu.

— Isten övjon meg az ilyen szeretettől! gondolá Arthur a czicza szerény alakjában.

— Vannak azonban állatok, melyeket gyűlölök s melyek nem is érdemesek a kiméletre. Ilyenek például a macskák... már megöltem vagy tíz macskát s megölök még többet is. Ugyan ki sajnálná e haszontalan állatokat?

— A macska nem haszontalan állat, kiáltá Linka hevesen. A házi macska igen hasznos állat, azonfölül tiszta, hív, kedves és voltak már híres férfiak is, kik nagyon szerették a cziczát; olvastam, hogy a mohammedán vallás megalapítójának, Mohammednek is egy czicza volt a kedvencz állata.

(Folyt. követc.)

A KIS BETEG.

(Képpel a czimlapon.)

ARANKÁM aranyom
Ugyan mi lelt téged? —
Eszem azt az édes,
Gömbölyü, kis képed,

Csöppöm drágaságom
Én egyetlen egyem,
Addsa fejeckéd, hogy
Kebelemre tegyem.

A kezeckéd forró,
A láz borzogat tán?
Hunyd be szemed gyorsan
Gyöngyöm, kis hugoescám.

Piczi kis testvérem
Csak te ne légy beteg,
Aludjál Arankám,
Álmodban gyógyulj meg.

Álmodban angyalkák
Játszadoznak veled
S visszahozzák vissza
A te egészséged!

FÁKLYA-ÜNNEP HOLLANDIÁBAN.

(Képpel az 500. lapon.)

NÉMET-Alföld jeles ország,
Derék népe a hollaudus.
Van e földön sok pénz, posztó,
Van tojás, vaj, turó s van hus.

Vig népecske. Sok tejébe
Van is neki mit aprítani.
S ámbár dolgoz, mégis szeret
Mulatságra szert keríteni.

Ám nagyobbrészt kálomista,
Mégis vigad szentek napján:
Nagyon kedves szent előtte
A tüzoltó szent Flórián.

Ilyenkor sok faluhelyen
Hosszu léczet megszurkolnak,
Estxére meggyujtogatják
S van jó dolga lángnak, lobnak.

Kiszalad mind a mezőre,
Véne ifja, nagy- s apraja
És az égő, hosszú vesszőt
A sötétben kavargatja.

Mikor aztán a szurkos lécz
Nagy szikrázva félig égett:
Egy nagy tűz-halomba rakják
S földérik a sötétet.

Egymás kezébe fogózva
A sustorgó lángzó máglyát
Nyekkenő dudaszó mellett
Vidáman körül ugrálják.

JÓ LESZ AZ UGY IS!

— Beszélyke. —

Hüvös novemberi idő volt, a lomb már hulladozott a lákról s egy kis tüzeeske bizony már elfért a kályhában. De amilyen zord volt odakint a természet, ép oly kellemes volt a szobában a belőlfűtő kályha pattogó tüze mellett esténként dolgozni, játszani s Vilmácska, bár szeretett szép nyári napokon a kertben, mezőn sétálni, csöppet sem busult a tél közeledésén, vigan dalolgatva játszott kisebb testvéreivel a szobában, cziczomázta bábuját, tanulta leczkéjét s jó kedvével földeríté az egész házat.

Aki odalátogatóba ment s rövid ideig látta a kis Vilmát, mind csak dicsérte s akárhányszor mondták az emberek:

— Milyen kedves leánya! Anyja igazán boldog lehet, hogy ilyen szeretetreméltó gyermeke van.

Ugy is volt az, nem lehet tagadni. Vilma nagyon kedves, jó leánya volt és mégis, — mikor dicsérték anyja előtt, a jó anya kissé fölsóhajtott s így válaszolt:

— Nagyon jó gyermek, az igaz! Csak azt a rettentő felületességet tudnám belőle kiirtani! Csak arra tudnám rászoktatni, hogy amit tesz, jól megtegye!

És valóban, az a nagy hibája megvolt a kis leálynak. Aki csak néha-néha rövid időre látta, az persze nem is gyanítá, mennyi bajt okozott Vilma az ő gondatlan felületességével. Midőn a mama figyelmezteté:

— Vilma, a zubbonykád elveslett, varrd össze, hogy tovább ne szakadjon.

— Igen is, kedves mama! felelt Vilmácska.

Gyorsan odaszaladt a varróasztalkához s megpillantván egy gombostüt, ezzel összetűzte a feslést.

— Jó lesz az ugy is! mondá magában s örült, hogy az unalmas varrástól megszabadult.

A gombostü persze csakhamar kiesett, a feslett ruha beakadt valahova s aztán ugy elszakadt, hogy a mamának felnapi munkája volt, míg ismét rendbe hozta. — Épen így volt leczkéivel is. Nem került nagy fáradságába a tanulás, írása is szép lett volna, ha kissé gondot fordít reá; de leczkéjét mindig csak félig-meddig tanulta meg, föladványait sebtiben, hanyagul irta le s jól tudta ugyan, hogy ez így nincs rendjén, de mindig megvigasztalta magát:

— Nobizony! Jó lesz az ugy is!

De tulajdonképen nem ez apróságokról akarok most beszélni, hanem egy komoly eseményről, mely oly nagy hatással volt Vilmácskára, hogy számos esztendőig megemlékezett reá.

Egy hüvös novemberi este a gyermekek anyjukkal együtt a vigan pattogó kályha körül ültek. A gyermekek játszottak, a mama pedig levelet olvasott s midőn elolvasta, elgondolkodva mondá:

— Valóban nem tudom, hogy rendezzem a dolgot! Eszti nénit holnap mindenesetre meg kell látogatnom, a kocsi eljön értem; de hogy hagyjam magára a házat egész nap, mikor férjem nincs itthon? Az öreg szakácsnénak annyi a dolga, hogy a gyermekekre nem ügyelhet; a kis Nettikét pedig nem hagyhatom gondos felügyelet nélkül, mert

ez a pajkos kis jószág könnyen valami bajba keveri magát.

A kis Netti testvére volt Vilmának mintegy három éves, piros - pozsgás kis jószág, még kicsiny arra, hogy vigyázni tudjon magára, de elég nagy, hogy mindenféle bohóságokat elkövessen. Nyugtalan, csin-talan kis gyermek volt s ezért nem merte őt a mama magára hagyni. Vilma azonban, mikor mamája aggodalmait hallá, készséggel megszólalt:

— Oh, kedves mamácska, azért bizony bátran elmehetsz! Hát nem vagyok-e én itt? Nem vagyok-e elég nagy arra, hogy gondját viselhessem Nettikének?

— Nagynak bizony már elég nagy volnál... de reád bizni nem merem...

Vilma elpirult. Jól tudta, mit gondol a mama — azt, hogy Vilma maga is

rászorul a felügyeletre, mert semmit sem végez jól, mindennek csak a könnyebb végét szereti megfogni. De már ezt a

szégyent nem akarta magán hagyni s komolyan mondá:

— Kedves mamácskám, ne félj,

jól gondját fogom viselni Nettikének... nem leszek fölületes.

— Ám legyen, remélem, hogy be is

a keze ügyében hagyni semmit, amivel bajt okozhatna magának.

Légy nyugodt, mamácskám, majd gondját viselem.

Másnap korán reggel a mama csakugyan elutazott, miután Vilmának még egyszer lelkére kötötte, hogy gondos kis gazdászony legyen estig, mire a mama visszatér.

Vilma egészen büszke volt a rábizott fontos szerepre s mindenképen rajta volt, hogy meg legyenek vele elégedve. Szépen felöltöztette kis hugocskáját, adott neki reggelit, aztán játszott vele, majd a nagy képeskönyvet mutogatta neki s így az idő pompásan eltelt délutánig.

Estefelén nagyon zimankósra fordult az idő, hideg szél süvöltött, hó

váltod szavadat. De jól vigyázz a kicsikére, tudod, milyen pajkos! Nem marad egy perczig sem nyugodtan; nem szabad

is kezdett hullani s Vilmácska szükségének látta kissé befűteni. Nem is hívta be az öreg szakácsnét. Minek? Hiszen meg

tudja ő rakni a tüzet maga is. Aztán olyan kellemes azt nézni, amint a tűz meggyul, a láng föllobog s a kályha lassanként melegedni kezd. Hogy pedig jól melegedjék, Vilmácska nagy tuskót dugott a kályhába, de akkorát, hogy be sem fért egészen s a kályha száját nem lehetett tőle bezárni. Sokáig bajlódott Vilmácska, hogy a makaes tuskót beljebb szorítsa, de nem sikerült s végre abba hagyta.

— No bizony! Jó lesz az így is! Majd ha a tulsó vége elég, beljebb tolom.

Ezzel fölkel s az ablakhoz menve bámulta a hó esését. Az első hó volt s oly szépen betakarta a házakat, az utcát . . . egész gyönyörűség volt nézni. Észre sem vette, hogy a kis Netti nem találja oly mulatságosnak a hó bámulását s a szobában ugrálva, minden zugban bujkálva mulatgat. Csak akkor fordult vissza Vilma nagy rémülettel, midőn a kályha felől kétségbeesett sikoltás hangzott. Odapillantott s majd kövé dermedt ijedtében . . . a kis Netti ruhája lobogó lánggal égett! A nyugtalan kis leánya nyitva találván a kályha ajtaját, addig-addig játszott a tűzzel, míg ruhájára pattant egy szikra s kész volt a nagy baj.

Vilma látta a veszedelmet s még szerencse volt, hogy rögtön eszébe jutott, miként lehet az ilyen bajon legjobban segíteni. Fölkapott egy szőnyeget, ráborította a kis leányra, szoroson belegöngyölé és így gyorsan elfojtotta a tüzet. De Nettike a rémülettől elájult, karján, testén sulyos sebek is voltak az égéstől; sápadtan, mozdulatlanul feküdt a földön, midőn a hangos sikoltás hallatára az öreg sza-

kácsné is beszaladt, hogy lássa, mi történt. Ágyba fektették Nettikét s rögtön küldtek orvosért, ki megvizsgálván a beteget, kijelenté, hogy a veszély igen nagy, szerencse lesz, ha a gyermek bele nem hal.

Halványan, könnyes szemekkel ült Vilma a kis beteg ágya mellett. Érezte, tudta, hogy ő oka a szerencsétlenségnek . . . hogy fog majd a mama elé lépni? És mit fog a mama mondani, ki reggel még ép egészségben hagyta Nettikét és most élet-halál közt lebegve fogja találni! S ha a mama meg is bocsátana, saját lelkiismerete meg fog-e valaha nyugodni a fölött, hogy gondatlansága, fölületesége által kis testvérét oly sulyos szenvedésbe, talán halálba döntötte!

Estére a mama megjött. Midőn megtudta a szerencsétlenséget, — nem szidta, nem pirongatta Vilmácskát, hanem minden gondját csak a kis beteg ápolására, megmentésére szentelte. A néma fájdalom, melyet anyja arczán látott, sokkal keservesebben esett Vilmának a legkeményebb büntetésnél; zokogva borult térdre és könyörgött bocsánatért, fogadva, hogy örökre kivetkőzik gonosz szokásából!

Hetekig feküdt Nettike, sebei csak lassan gyógyultak s az egész idő alatt Vilmácska nem távozott ágya mellől. Szeretettel ápolta éjjel-nappal s ekként iparkodott legalább részben jóvátenni hibáját. Lassankint Nettike fölépült s az égés okozta sebeknek nyoma is alig látzott.

Vilma forró imában mondott hálát Istennek kis testvére megmentéseért s ez eseményt nem feledte soha többé. Ezen-

tul, ha
jól, po
mondt
És ha
ha fél
meddi
volt fö
nal lel

A

ELT
do
böre v

mégis

A

kérdé

neke

szép

V
A
f

lem,

razsa

szegé

harca

a ves

razsa

kedn

csipr

masá

néne

felöl

egér

dara

torá

tul, ha valamit tennie kellett, megtette jól, pontosan, annak rendje szerint, nem mondta többé, hogy »jó lesz az ugy is!« És ha mégis néha terhére esett valami, ha félbe akart hagyni vagy csak félig-meddig végezni valamely munkát, elég volt fölemlíteni Nettike balesetét s azonnal lelkiismeretesen végezte föladatát.

A PÁRDU CZ ÉS A RÓKA.

— Aesop meséje. —

(Képpel az 508. lapon.)

FELTERÜLVE a gyepen, büszkén hivalkodott a párducz, hogy neki milyen szép bőre van. Hallotta ezt a róka és így szólt:
— Szép vagy, az igaz, de azért én mégis szebb vagyok.

A párducz megvetően nevetett és kérdé, hogy lehetne az?

— Csak úgy, viszonzá a róka, hogy neked pusztán a bőröd szép, nekem pedig szép eszem van s ez mindig többet ér.

PETI, A VARGA-INAS.

(Képpel az 509. lapon.)

VARGA-inas vagyok én
Tillaárom haj,
Borravalót kapok én,
Tillaárom haj,
De szőlőt nem veszek rajt,
Jobb' szeretem a szivart,
Tillaárom haj!

Hej szőlő, szivar helyett
Tillaárom haj,
B a r a c z k o t kap nem egyet,
Tillaárom haj,
Baraczkot kap, ütleteget
Szegény Peti eleget,
Tillaárom jaj!

Ánde oda se neki!
Tillaárom haj,
Peti ezt csak neveti,
Tillaárom haj,
Jó fiastrom a piczula,
S folyvást hangzik vig dala
Tillaárom haj!

DARAZSOKTÓL MEGTÁMADOTT EGEREK.

(Képpel az 501. lapon.)

VAN döngés, zümmögés, cinczorgás a félreeső pajtában! Nagy a veszedelem, rettentő csata foly a mérges darazsak serege és néhány egérke közt! A szegény egérkék tulajdonképen nem is harcolnak, mert nekik nincs fegyverök a veszedelmes ellenség ellen. A bős darazsak a levegőben dongva-bugva röpkednek s mérges fulánkjokkal olyanokat csipnek az egérkéken, hogy ezek fájdalmasan fölcinczognak. Menekülni szeretnének, de a gyorsröptű darazsak mindenfelől elállják az utat. Bizony, aligha egérhalál nem lesz a vége!

Valjon mért bősültek föl annyira a darazsak? Néhány éhes egérke ott kotorászott a pajtában eleség után s bizo-

nyosan azt hitték, hogy az a szalmarakás még csépeletlen buza, ott lesz jó magocskák. Fölmásztak, — de rettenetesen kellett csalódnok! Abban a szalmában darazsfészek volt s a darazsak nem értik a tréfát, ha valaki megzavarja csöndes lakhelyöket. Az egész sereg nekiront a támadónak, sokszor még az embert is halálra csipik mérges fulánkjokkal, — hát még a szegény gyöngye egérkét!

Az öregebb egérkék, idején észrevéve a veszedelmet, sietve menekültek vissza rejtékökbe, de a fiatalabbak, melyek messzebb előre merészkedtek, nem tudnak menekülni s keservesen lakolnak vigyázatlanságukért.

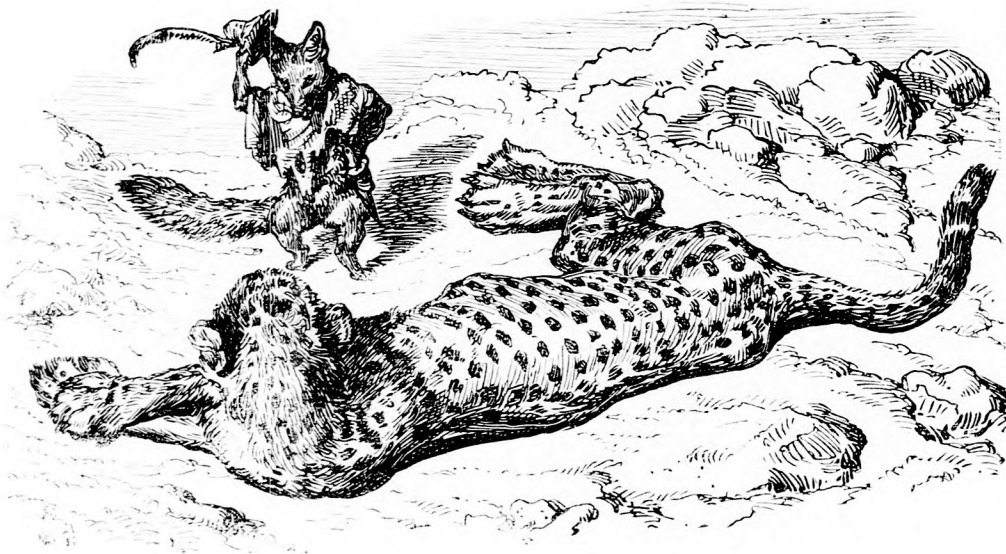
AZ ORÁNGUTÁNG.

(Képpel az 512. lapon.)

A MAJMONK számos fajai közt a legnagyobbak és legtanulékonyabbak egyike az orángután, mely a forró éghajlat alatt, Borneo és Sumatra őserdeiben él vadon állapotban. A puszta földön nem igen jól tud járni, mert hátsó lábai rövidok és befelé görbülnek; de annál pompásabban tud a fákon mászkálni s tulaj-

donképi lakhelye a fák tetején van, mert itt hosszú kezeivel könnyedén lóditja magát egyik fáról a másikra. Kezei oly hosszúak és vékonyak, hogy majdnem horognak látszanak s tud is rajtok úgy lebegni, mintha kötélben hintázná magát.

A fiatal orángután arcza komoly, az öregé azonban meglehetősen vad kifejezésű s a vastag husos bőrkéreg miatt rendkívül durva, visszataszító. Feje előre lóg, nyaka rövid s torkát prémes bőr ta-

A PÁRDUZ ÉS A RÓKA. (Lásd az 507. lapon.)

karja, melyet fel tud fujni, úgy hogy ilyenkor a melltől egészen az állig és a kis fülekig terjedő fénylő daganatnak látszik. Rendkívül mozgékony, ránczos ajkait tölesérialakulag terjeszti ki s gyűszű formára húzza össze. Széles, nagy erőre mutató vállairól hosszú, vastag csomókban hull alá szőrbundája, mely egyaránt védi a forróság és az eső ellen. Keze majdnem egészen olyan, mint az emberé, tenyere csupasz és sajtószerű színű.

Az orángutánról tudjuk, hogy Borneo és Sumatra erdeiben a fák tetején galyakból hanyagul összefont lakást készít magának s órákig elüldögél egy helyen, mozdulatlanul, röstelkedve; de ha végre mégis megunta az ülést, vagy ha üldözik, roppant sebességgel veti magát egyik fáról a másikra és rövid idő alatt eltűnik.

Veszély idejében összecsoportosulnak és nagy bátorsággal védik magukat

s kicsinyeiket. Karjaikban roppant erejök van s fogaik is veszedelmes fegyverek; szembeszállnak nemcsak a hienával, párduczczal, hanem még a tigrissel is.

Vad állapotban ritkán járnak két

lábón s ilyenkor kezökbe botot vesznek s erre támaszkodnak; s inkább szeretnek négykézláb járnai a földön, azonban így is, úgy is meglehetősen ügyetlenül baktatnak s ezért, ha csak lehet, rögtön a fákra

PETI, A VARGA-INAS. (Lásd az 507. lapon.)

másznak, hol aztán rendkívül ügyesen kapaszkodnak.

Az orángutáng rendesen komoly, részvétlen, ha fogságba jutott; csak nagyon ritkán kerekedik jó kedve, míg más majmok tudvalevőleg még fogságukban is folytatják bohó tréfáikat. Az orángutáng azonban viszont nagyon ragaszkodik fölügyelőjéhez, ha egyszer megszerette s minden parancsot készséggel teljesít. E mellett nagyon tanulékony, mindenféle szolgálatra rá lehet fogni; megcsinálja fekhelyét, eszik kanállal iszik pohárból, hordozza a tányért s azokra, kik vele jól bánnak, olyan barátságosan pislog kis szemével, hogy szinte megindító.

Ha bosszantják s nem állhat bosszút bántalmazóján, földhöz vágja magát, mint a makranczos gyermek és keservesen ordít; nem is felejtí egyhamar a szenvedett sérelmet s hetek, hónapok múlva is megismeri bántalmazóját.

A mi éghajlatunk alatt az állatkeretekben az orángutáng csak a nyári meleg hónapokban érzi jól magát; rendkívül fázékony s mihelyt kissé hűvösebb van, gondosan beburkolózik takarójába, melyet nagyon ügyesen tud magára venni.

AZ OROSLÁN, A TIGRIS ÉS A RÓKA.

— Aesop meséje. —

(Képpel az 504—505. lapon.)

AZ OROSLÁN és a tigris egyszerre találtak rá egy holt őzre, melyet egy vadász meglőtt volt, de ott hagyott. Az oroslán is, a tigris is magának akarta megtartani a zsákmányt, egyik sem akart engedni a másiknak és így szörnyű harcra került köztük a dolog. Mindakét fenevad ereje teljében levén, iszonyuan marták, harapták egymást, egyik sem birt diadal-maskodni és végre mindakettő, számos sebből vérezve terült el a földön, mozdulni sem bírván többé helyéből.

Ekkor a ravasz róka, ki távolról nézte a viaskodást, oda sompolygott és egészen bátran elvitte az őzet, melyért amazok oly dühösen harczoltak. A róka pompás lakomát csapott s nevetve mondá:

— Két veszekedő között — a harmadik fél örvend!

REJTVÉNYEK.

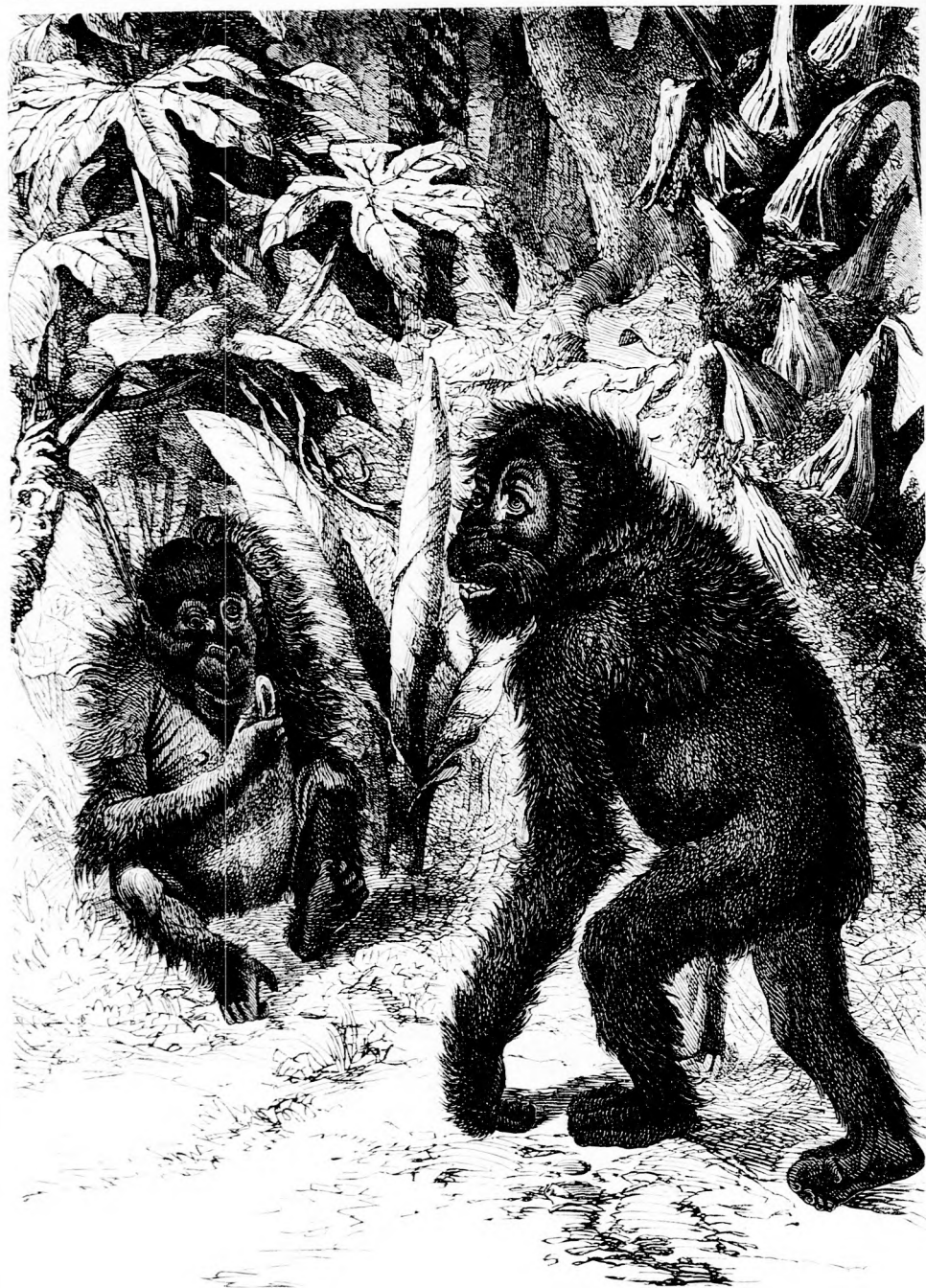
— Tóth János pályanyertes rejtvényei. —

I.

II.

ut ut ut ut ut
ut ut ut ut ut
ut ut ut ut ut

AZ ORÁNGUTÁNG. (Lásd az 50s. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, 7-ik sz. Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.